

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/3/2021
Identifikačné číslo spisu:	9516100121
Dátum vydania rozhodnutia:	09.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9516100121.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému G. N. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 9. augusta 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného G. N. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 27. novembra 2020, sp. zn. BB-3T/20/2016, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia majetku v časti týkajúcej sa obžalovaného G. N..

II. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 324 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia majetku v časti týkajúcej sa obžalovaného B. M..

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej tiež „Špecializovaný trestný súd“ alebo „súd prvého stupňa“), rozsudkom z 27. novembra 2020, sp. zn. BB-3T/20/2016 obžalovaným G. N., B. M. a C. L. s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/3/2018 z 5. septembra 2018, ktorým boli uznaní za vinných, a to:

obžalovaní G. N. a B. M. v bode 1) rozsudku
zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

obžalovaní G. N. a B. M. v bode 2) rozsudku
z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona,

obžalovaný C. L. v bode 2) rozsudku

z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou účastníctva ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona,

obžalovaný C. L. v bode 3) rozsudku

z obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona (zákona č. 300/2005 Z. z. účinného do 31. decembra 2015),

a s poukazom na právoplatnosť uložených trestov odňatia slobody rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2018 z 5. septembra 2018, a to:

obžalovanému G. N.

podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov,

obžalovanému B. M.

podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov,

uložil

obžalovanému G. N.

- podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2010 trest prepadnutia majetku s tým, že podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát,

obžalovanému B. M.

- podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2010 trest prepadnutia majetku s tým, že podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát,

obžalovanému C. L.

- podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2010 mu uložil aj trest prepadnutia majetku s tým, že podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona tiež ochranný dohľad na 3 roky. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 1T/207/2015 z 8. marca 2016, ktorým mu bol podľa § 276 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal obžalovaný G. N. (ďalej tiež „obžalovaný“), čo do výroku o treste prepadnutia majetku, odvolanie. V písomných dôvodoch podaného odvolania vyjadril názor, že v prejednávanej veci nebola ničím preukázaná príčinná súvislosť medzi nadobudnutím majetku a jeho údajnou trestnou činnosťou, pritom bez náležitého preukázania činnosti nie je, podľa jeho názoru, možné trest prepadnutia majetku uložiť, o to viac, ak nebolo preukázané, že by v čase stíhaného skutku nadobudol akýkoľvek majetok, čo samo osebe preukazuje, že majetok nenadobudol z nelegálnych príjmov. Zdôraznil, že skutkov, za ktoré bol

odsúdený sa nedopustil, cíti sa byť nevinný.

Na základe takto podaného odvolania postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k nasledovným záverom.

Ako to už bolo vyššie uvedené, obžalovaný G. N. bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2018 z 5. septembra 2018 uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona [bod 1) rozsudku] v súbehu s obzvlášť závažným zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona [bod 2) rozsudku], za čo mu bol uložený podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Vyššie spomínaným rozsudkom súdu prvého stupňa z 28. júna 2017 bol dotknutému obžalovanému uložený aj trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, pričom najvyšší súd svojím rozhodnutím z 5. septembra 2018 rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k obžalovanému G. N. zrušil práve len v tomto výroku, teda výroku o treste prepadnutia majetku.

Podľa ustálenej súdnej praxe je však výrok o treste obsahujúci niekoľko popri sebe uložených trestov v prípade existencie chyby vo vzťahu len k jednému z nich, ktorú je potrebné naprávať zisťovaním podmienok na prípadné jeho uloženie, nedeliteľný, pretože zrušením iba chybnej časti výroku o treste (niektorého z viacerých popri sebe uložených trestov), sa „správoplatní“ nedotknutá časť napadnutého rozsudku vo výroku o vine a nedotknutom výroku o treste, čím je trestné stíhanie právoplatne skončené, a tým sa vytvorí prekážka pokračovania v konaní, a to prekážka rozhodnutej veci [rei iudicatae podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] - primerane R 16/2003.

Pokiaľ teda najvyšší súd svojím rozhodnutím z 5. septembra 2018 na podklade odvolania obžalovaného zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 28. júna 2017 vo vzťahu k obžalovanému G. N. len vo výroku o treste prepadnutia majetku, výrok o jeho vine a treste odňatia slobody vo výmere 13 rokov sa stal právoplatným, čím sa konanie vo vzťahu k jeho osobe stalo právoplatne skončeným, čo znamená, že v ňom pre prekážku rozhodnutej veci [§ 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] už nebolo možné ďalej pokračovať, a to ani zisťovaním podmienok pre ukladanie trestu prepadnutia majetku a jeho následným ukladaním.

Nezostávalo preto najvyššiemu súdu v tomto konaní nič iné len rozsudok súdu prvého stupňa z 27. novembra 2020 vo vzťahu k obžalovanému G. N., ktorý bol vydaný napriek existencii prekážky právoplatne skončenej veci, bez ďalšieho zrušiť, teda bez toho, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo aby vo veci sám rozhodol, pretože takéto ďalšie rozhodnutie už nie je potrebné, keďže náprava zisteného chybného stavu bola dosiahnutá zrušením chybnej časti napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že takýmto postupom najvyšší súd v podstate s konečnou platnosťou zmenil na podklade odvolania obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, zvolil ako formu svojho rozhodnutia rozsudok (nie uznesenie).

Podľa § 324, veta prvá, Trestného poriadku ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej

osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech.

K rovnakej situácii ako u obžalovaného G. N. došlo aj u obžalovaného B. M., ktorý bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/3/2018 z 5. septembra 2018 uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona [bod 1) rozsudku] v súbehu s obzvlášť závažným zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona [bod 2) rozsudku], za čo mu bol uložený podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Vyššie spomínaným rozsudkom súdu prvého stupňa z 28. júna 2017 bol dotknutému obžalovanému uložený aj trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, pričom najvyšší súd svojím rozhodnutím z 5. septembra 2018 rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k obžalovanému B. M. zrušil práve len v tomto výroku, teda výroku o treste prepadnutia majetku, čím sa konanie z vyššie uvedených dôvodov aj voči uvedenému obžalovanému stalo právoplatne skončeným, došlo k vytvoreniu prekážky rozhodnutej veci, ktorá bránila v ďalšom konaní voči nemu a ďalšiemu ukladaniu trestu.

Obžalovaný B. M. síce odvolanie v prejednávanej veci podal, avšak následne ho vzal späť, čo predseda senátu súdu prvého stupňa uznesením z 15. januára 2021 vzal podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku na vedomie, čím sa konanie o jeho odvolaní skončilo.

Vzhľadom ale na to, že dôvod na podklade ktorého najvyšší súd rozhodol v prospech obžalovaného G. N. je na prospech aj obžalovanému B. M., najvyšší súd postupom podľa § 324 Trestného poriadku rozhodol aj v jeho prospech.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.